

Nr 21.

Af herrar **Rosén** och **Skarstedt**, *om höjande af de värnpliktiges dagaflöning.*

För ett verkligt stärkande af vårt lands försvar gäller det icke minst att verka för försvarsviljans höjande och fördjupande bland folkets bredare lager. För de i ekonomiskt hänseende mindre lyckligt lottade, hvilka ha att bringa lika stora för att icke säga långt större personliga offer än de ekonomiskt välsituerade vid värnpliktens fullgörande, ställer sig vapenöfnings tiden ganska mörk och afskräckande under nuvarande förhållanden. Det vore till ej ringa uppmuntran och lättnad, om de värnpliktiges dagaflöning under den tid vapenöfningen fullgöres blefve i någon mån höjd.

Den nuvarande dagaflöningen på 20 öre förslår i de flesta fall icke ens till de allra nödvändigaste utgifterna för behöflig förbättring och utfyllnad af den dagliga kosten. Värnpliktsmannens föräldrar måste, hur trångt de än för egen del sitta, därför alltid vara beredda på att, om möjlighet finnes, göra besparingar så i kontanter som in natura till sonens utrustning för tillgodoseende af äfven de mest anspråkslösa tarf under vapenöfnings tiden. Detta kan knappast vara med statens värdighet förenligt.

Visserligen skulle en förhöjning af de värnpliktiges dagaflöning medföra en ej ringa ökning i utgifterna för detta ändamål, men den vinst, som följde däraf, skulle mångdubbelt uppväga kostnaderna. Och när det allt oftare förspörjes, att oviljan emot värnplikten i stora delar af vårt land har sin grundorsak just i den nu utgående allt för ringa dagaflöningen åt de värnpliktige, torde hvarje verklig försvarsvän vilja i sin mån medverka till undanröjande af nämnda olägenhet.

Bihang till Riksd. protokoll 1912. 3 saml. 8 häft. (Nr 21—23.)

På grund af det anförda hemställes,

att Riksdagen måtte besluta, att de värnpliktiges dagaflöning skall från och med år 1913 utgå med 50 öre, samt att anvisa härför erforderligt belopp.

Stockholm den 25 januari 1912.

Gustav Rosén.

W. Skarstedt.

Nr 22.

Af friherre **Beck-Friis, Johan**, om anslag till fortsatta försök med kulsprutegevär för kavalleriet.

Det är en ofta och med rätta framhållen sats, att hvarje armé och isynnerhet den, som icke kan sätta sin lit till numerisk öfverlägsenhet, bör sörja för att på bästa möjliga sätt draga nytta af teknikens utveckling och vara försedd med de bästa hjälpmedel, som i detta afseende kunna erhållas.

Ett sådant hjälpmedel inom skjutvapnens område, som särskildt under de senare åren börjat allt mera uppskattas, är kulsprutevapnet, d. v. s. ett skjutvapen, som med användning af vanlig gevärsammunition förmår afgifva ett mycket stort antal skott på kort tid och hvarmed sålunda kan åstadkommas en eldverkan motsvarande den, som med vanliga eldhandvapen åstadkommes af ett jämförelsevis stort antal skyttar.

I de flesta utländska arméer äro redan nu kulspruteafdelningar införda vid såväl kavalleriet som vid infanteriet.

I vårt land finnas som bekant kulspruteafdelningar organiserade vid positionsartilleriet och kunna härifrån vid behof tilldelas de olika arméfördelningarna.

För att emellertid erhålla en för kavalleriet mera lämplig kulspruta hafva under åren 1909—1911 försök utförts med ett för detta